

— Ξ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ Ξ —

Καὶ δευτέραν συναυλίαν ἔδωσεν ὁ νεαρὸς βαρύντονος κ. Γ. Βλαστάρης. Ἠκούσθη καὶ πάλιν εὐχαρίστως ἡ συμπαθὴς φωνή του καὶ ἐξετιμῆθησαν αἱ πρόοδοί του. Τῆς συναυλίας μετέσχον ἡ τελειόφοιτος τοῦ κλειδοκυμβάλου δ. Λασποπούλου, ἣτις ἔπαιξε Λιστ καὶ Σοπὲν καὶ ἡ μαθήτρια τοῦ βιολίου δ. Στερογιάννη τῆς ἐποίας ἡ πρώτη ἐμφάνισις ὑπῆρξεν ἱκανοποιητική.

Κατὰ τὴν τετάρτην συναυλίαν τῆς Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας ἐπαίχθη ἡ Ἡρωϊκὴ συμφωνία τοῦ Μπετόβεν τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν τοῦ Ὁδείου, ἡ ὁποία διαδοχικῶς μᾶς ἔδωσεν τὰς καλλιτέρας συμφωνίας τοῦ μεγάλου Διδασκάλου. Ἡ στρατιωτικὴ χορωδία, ἣτις ἐτραγοῦδῃσεν τὴν Χειμωνιάτικην σερενάδαν τοῦ Σαίν-Σάνς, ἄπορον πῶς ἐσφηνώθη εἰς ἓν σοβαρὸν πρόγραμμα, ἀφοῦ ἔχει μόνον πλήρη δὲν ἦτο, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν ἔχουν οἱ περισσότεροι ποῦ τὴν ἀποτελοῦν, εἶνε δὲ καὶ κακῶς διδασκόμενοι.

Τὸ Κονσέρτο διὰ πιάνο τοῦ Τσαϊκόφσκη, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἔργα τῆς Ρωσικῆς μουσικῆς εἶνε καὶ δυσκολώτατον εἰς ἀπόδοσιν. Εὐτυχῶς ἡ σύμπραξις τοῦ κ. Φαραντάτου ἔκαμεν ὥστε νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ θαυμάσιον κονσέρτο, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ προγράμματος. Ὁ κ. Φαραντάτος ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκροατηρίου ἠναγκάσθη νὰ παίξῃ ἐκτὸς προγράμματος καὶ ἓν βᾶλς τοῦ Σοπέν.

Τὸ Οὐγγρικὸν ἐμβατήριον τὸ Μπέρλιος ἀπὸ τὴν Damnation τοῦ Φάουστ, τὸ ζωηρὸν καὶ μελωδικόν, ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ ἐφετεὶνὴ ἐμφάνισις τῆς δεσπ. Φ. Πασχάλη μὲ πρόγραμμα πλουσιώτατον καὶ ἐκλεκτὸν ὑπῆρξεν λίαν ἱκανοποιητικὴ ἰδίως εἰς τὴν «Manon» καὶ «Μποτὲμ» ἔδειξε τὸν πλοῦτον τῆς φωνῆς τῆς καὶ αἰσθητικότητά. Μετὰ τοῦ κ. Μωραΐτου ἐτραγοῦδῃσεν τὸ ντουέττο τῆς Καθαλερίας Ρουσικάνας, ὃ δὲ κ. Λυκούδης ἔπαιξε τέσσαρα τεμάχια. Ἡ δ. Πασχάλη ἐν τέλει ἐτραγοῦδῃσεν τὸ τραγοῦδι τῆς Ρήνας ἀπὸ τὸ «Στοιχειωμένο γεφύρι» τοῦ κ. Σακελλαρίδου καὶ τὴν Κατάρτα τοῦ κ. Καλομοίρη.

Νεαρὸς Κερκυραῖος βιολιστής, πρὸ ἔτους ἀφίχθεις ἐκ Παρισίων, ἔπου ἐσπούδασεν, ὁ κ. Τάσος Νικοκάβουρας ἔδωσεν τὴν πρώτην συναυλίαν του, τὴν ὁποίαν ἐχαρκτηρίζεν ἐκλε-

κτικότης καὶ καθ' ἣν ἐκυριάρχησεν ἡ Σονάτα τοῦ Χέντελ, αἱ σύντομοι συνθέσεις τοῦ Κρέιτς-λερ καὶ ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐκτελεσθεῖσα σονάτα τοῦ Βερατοῖνι. Δὲν ἔδειξε βέβαια τέλειον παίξιμον, διὰ τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἀκόμη σπουδὴ, ἀλλ' εἶνε ὑποκειμενικόν. Ἡ δοξασία του ἤρεμη καὶ λεπτὴ.

*

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου ἔδωσεν συναυλίαν ἡ διπλωματοῦχος τῆς Μ. Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου μὲ ἀνώτατον βραβεῖον δ. Ἀντιγόνη Παπαμικροπούλου, ἐλθοῦσα πρὸς τοῦτο ἐκ Πατρῶν, ἔπου ἀπὸ ἐτῶν διαμένει. Ἐδειξε μηχανισμὸν ἐξαιρετικόν, ἓνα παίξιμον θετικόν, ἀλλ' ἔχει καὶ ἀτομισμὸν. Τὰς δύο Ραψωδίας τοῦ Λιστ καὶ ἰδίως τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης τέχνης. Τὸ «Ρυάκι» τοῦ Γερῆγκ ἐχρωμάτισε πολὺ καλὰ. Τὴν Καμπανέλλαν τοῦ Παγανίνι—Λιστ ἠκούσαμεν ἄλλοτε ἀπὸ τὸν κ. Φαραντάτον καὶ ἡ δ. Π. δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην. Τὴν ballade τοῦ Σοπέν ἔπαιξε μετὰ γοργότητος, μὴ ἀνταποκρινομένης εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ἔργον του μεγάλου μουσουργοῦ.

* *

Ὁ κ. Σπ. Φαραντάτος, ὁ συμπαθὴς πιανίστας εἰς τὴν ἐφετεὶνὴν συναυλίαν του, δοθεῖσαν ἐν κοσμοπλημμύρᾳ, κατέθελξε μὲ τὴν λεπτότητα, τὴν διαύγειαν, τὴν εὐστροφίαν καὶ αἰσθητικότητα του—ὅλον ἐν ἀναδεικνύμενα πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα ἀφειδῶς ἐπέδειξε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκλεκτοῦ προγράμματος. Ἐπαιξε τὸ καὶ ἄλλοτε ὑπ' αὐτοῦ παιχθὲν Carnival τοῦ Σοῦμαν, μία ἄλυσσιν 20 χαριτωμένων μουσικῶν εἰκόνων, τὴν ballade τοῦ Σοπέν, τοῦ Scharwenka τὸ Consert Etude, τὴν Μελωδίαν τοῦ Ραχμανίνωφ, τὸν Χορὸν τῶν Μαγισσῶν τοῦ Mac Dowell, τὰς Βαρυσσίδας τοῦ Παγανίνι-Λιστ καὶ δύο Ἑλληνικὰς συνθέσεις, τὴν «Ἐδναν» τοῦ πιανίστα κ. Μαργαρίτη, λεπτότατον καὶ χαριτωμένον ἔργον, καὶ τοῦ κ. Καλομοίρη τὴν «Μπαλλάνταν». Ὅλα ἐξετελέσθησαν μὲ τὴν δεξιότητα, ἣτις χαρακτηρίζει τὸν διακεκριμένον κονσερτίστ.

Ἡ δ. Κοτζίτς ἐτραγοῦδῃσεν μὲ μίαν εὐγενικὴν καὶ ἁρμονικὴν φωνὴν τέσσαρα τραγοῦδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο τὰ καὶ καλύτερον ἀποδοθέντα, ἦσαν τοῦ S. de Luca τὸ «Non passo disperar, καὶ ἡ «Πιστὴ καρδιά» τοῦ Μπράμς.